

- 2) Gadījumā, ja tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietās nav iespējams interpretēt tādējādi, lai nodrošinātu tā atbilstību Direktīvas 2003/88 7. pantam un Pamattiesību hartas 31. panta 2. punktam, valsts tiesai, kas izskata strīdu starp mirušā darba ņēmēja tiesību pārņēmēju un šā darba ņēmēja bijušo darba devēju, šāds valsts tiesiskais regulējums ir jāatstāj bez piemērošanas un jānodrošina, ka šim tiesību pārņēmējam uz šā darba devēja rēķina tiek piešķirta finansiāla atlīdzība par ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu, uz kuru tiesības ir iegūtas saskaņā ar šīm tiesību normām un kuru šis darba ņēmējs līdz savai nāvei nav izmantojis. Šis pienākums valsts tiesai izriet vai nu no Direktīvas 2003/88 7. panta un no Pamattiesību hartas 31. panta 2. punkta gadījumā, ja strīds ir starp šādu tiesību pārņēmēju un publiskas iestādes statusā esošu darba devēju, vai no Pamattiesību hartas 31. panta 2. punkta gadījumā, ja strīds ir starp šādu tiesību pārņēmēju un privātpersonas statusā esošu darba devēju.

(¹) OV C 53, 20.2.2017.

Tiesas (virspalāta) 2018. gada 6. novembra spriedums (Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Sebastian W. Kreuziger/Land Berlin

(Lieta C-619/16) (¹)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Sociālā politika – Darba laika organizēšana – Direktīva 2003/88/EK – 7. pants – Tiesības uz ikgadēju apmaksātu atvaļinājumu – Valsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēta neizmantojama ikgadējā atvaļinājuma un finansiālas kompensācijas par minēto atvaļinājumu zaudēšana, ja darba ņēmējs nav iesniedzis atvaļinājuma pieprasījumu pirms darba attiecību izbeigšanas)

(2019/C 16/03)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg

Pamatlietas puses

Prasītājs: Sebastian W. Kreuziger

Atbildētāja: Land Berlin

Rezolutīvā daļa

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/88/EK (2003. gada 4. novembris) par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem 7. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir tāds valsts tiesiskais regulējums, kāds ir pamatlietā, ciktāl tajā ir paredzēts, ka tad, ja darba ņēmējs nav pieprasījis iespēju izmantot savu ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu pirms darba attiecību izbeigšanās datuma, attiecīgā persona – automātiski un iepriekš nepārbaudot, vai darba devējs bija devis tai faktiski iespēju, tostarp darba devējam sniedzot atbilstošu informāciju, izmantot tiesības uz atvaļinājumu pirms minētās izbeigšanās – zaudē ikgadējā apmaksātā atvaļinājuma dienas, uz kurām tai ir bijušas tiesības atbilstoši Savienības tiesībām šīs izbeigšanās brīdī, kā arī attiecīgi savas tiesības uz finansiālu kompensāciju par šo neizmantojamo ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu.

(¹) OV C 38, 6.2.2017.